

af den Mening, som Forslaget udtrykker, og han yttrede sig med en nedlæbende Forundring over, hvorledes Rigsdagen tidligere i den Grad, som den har gjort, kunde have misforstaaet, hvad der efter hans Opfattelse var det Rette, men dette lader sig nu ikke afhjælpe; der var en Rigsdag, før det ærede Medlem var istand til at veilede den, og den har bestæftiget sig meget med Theatret. For en 12 Aar siden betragtede Rigsdagen netop denne Sag som en Hovedopgave, idet der dengang forelaa et Lovforslag, indbragt af Medlemmer af Folkethinget, angaaende Ordningen af Theatersagen, men det daværende Thing kom til den Overbevisning, at det, at give sig ind paa en saadan Ordning gennem en Lov, vilde være at skabe sig en ufornøden Vanskelighed, hvorimod man meente, det kunde være hensigtsmæssigere at fastslaae visse bestemte Punkter i Forholdet mellem Staten og Theatret, for derefter successivt at gennemføre Forandringerne og saaledes komme ind paa en ny Gænge. Dette blev fulgt; man besluttede sig til at give et samlet Tilskud til Theatret af 50,000 Rb., medens der tidligere stadigt var fremkommet Begjæringer om Tilskud, efterhaanden som der var Behov tilstede dertil, hvorved man endog var kommen til en betydeligt større Sum. Saaledes er dette Beløb kommet frem. Naar man nu siger, at vi ikke længer kunne give de Penge, at Hensynet til Statens Finantser og Larv fordrer, at vi trække 10,000 Rb. fra, saa maa jeg for det Første beundre den klare Indsigt i Finantserne, der med en saadan Sikkerhed veed, at det netop er nødvendigt at tage 10,000 Rb. bort; men endnu mærkværdigere vilde jeg finde det, om dette Hensyn skulde være det afgjørende, naar man dog om kort Tid vil lade den hele Sag komme til Drøftelse og derved maaskee til en anden Ordning. Naar det er sagt, at man ikke, trods de gjentagne og meget stærke Forsikringer af Ministeren, kan gjøre Regning paa, at der vil komme en Commission, er dette ikke meget høfligt imod Ministeren, men det faaer at være, thi Høflighed er ikke Noget, hvorpaa en Minister har Krav, eller som han altid faaer fyldestgjort overfor Thinget. Derimod glemmer man reent, at der staaer den Udvei aaben: at gjøre det Samme som i 1855, nemlig at

indbringe et Lovforslag angaaende den Stilling, hvori man mener, at Theatret skal sættes; derved vilde man komme til en virkelig Forhandling. Man vilde, formoder jeg, nedsette et Udvalg, som var istand til at forhandle med Ministeriet og at modtage Oplysninger, ligesom det i sin Tid stede med et Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, og saaledes vilde man virkelig kunne komme til Noget, der kunde siges at være begrundet, hvilket vilde være noget heelt Andet end at faste løst ud i Verden en iøvrigt usikker Besparelse af 10,000 Rb., der kan være ubelæggende for en Institution, som Rigsdagen udtrykkelig har erklæret for en Statsinstitution, der er af saadn Interesse for det nationale Liv; saaledes betegnedes Theatret netop i en Paragraph, som dengang blev saagodtsom eenstemmigt vedtagen. Selv de, der have megen Lyst til Besparelser, bør derfor vistnok ikke i dette Tilfælde gaae den foreslaaede Wei; thi jeg troer ikke, at de derved vilde opnaae Noget for Finantserne, og endnu mindre Noget for Folkethingets virkelige Sundhed paa de Anliggender, hvormed vi her have at gjøre. — Med Hensyn til det Forslag, der er fremsat under Nr. 48, kan jeg ikke nægte, at jeg kom til at undre mig paa en anden Maade over Udtalelser af et andet Medlem af Mindretallet, nemlig det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintber); thi har det Medlem, jeg før talte om (Krabbe), ikke haft Leilighed til at være tilstede, da Theatersagen blev behandlet, saa har dette Medlem haft Leilighed dertil fra Begyndelsen af disse Forhandlinger, og det forekommer mig derfor, at en Deel af hans Ubidenhed i denne Henseende kunde være undgaaet, naar han havde husket sig bedre om. Det ærede Medlem meente, at det dog skulde være besynderligt, om man i sin Tid skulde være gaaet ind paa Ombygningen af Theatret, uden at have haft for Die, hvorledes Bygningen virkelig kom til at see ud ved Fuldførelsen, og at det vilde have været en stor Feil, hvis Den, der fremsatte Forslaget i saa Henseende, i den Grad var gaaet iblinde, at han ikke havde fastet Blikket derpaa. Det ærede Medlem var maaskee endog Medlem af det Udvalg, der havde med denne Sag at gjøre, og han vil da vide, at der ikke stede